Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

18. prosince 2014*

„Kasační opravný prostředek — Kartelové dohody — Evropský trh s námořními palivovými hadicemi — Nástupnictví právních subjektů — Přičitatelnost protiprávního jednání — Snížení pokuty Tribunálem — Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci“

Ve věci C-434/13 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 1. srpna 2013,

Evropská komise, zastoupená S. Noëm, V. Bottkou a R. Sauerem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Parker Hannifin Manufacturing Srl, dříve Parker ITR Srl, se sídlem v Corsico (Itálie),

Parker-Hannifin Corp., se sídlem v Mayfield Heights (Spojené státy),

zastoupené F. Amatem, F. Marchini Càmiou a B. Amorym, advokáty,

žalobkyně v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, S. Rodin, E. Levits, M. Berger (zpravodajka) a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. června 2014,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 4. září 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie Parker ITR a Parker Hannifin v. Komise (T-146/09, EU:T:2013:258, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál částečně zrušil rozhodnutí Komise C(2009) 428 final ze dne 28. ledna 2009 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/39406 – námořní palivové hadice) (dále jen „sporné rozhodnutí“) a snížil částku pokuty, která byla tímto rozhodnutím uložena společnosti Parker ITR Srl (dále jen „Parker ITR“), jakož i částku pokuty, za kterou byla společnost Parker-Hannifin Corp. (dále jen „Parker-Hannifin“) shledána solidárně odpovědnou.

Právní rámec

2 Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), stanoví v čl. 23 odst. 2:

„Komise může rozhodnutím uložit podnikům a sdružením podniků pokuty, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

a) se dopouštějí jednání v rozporu s články [81 ES] nebo [82 ES] [...]

[...]

Pokuta u každého podniku a sdružení podniků podílejících se na protiprávním jednání nesmí přesáhnout 10 % jeho celkového obratu za předchozí hospodářský rok.

[...]“

3 Pokud jde o soudní přezkum výše pokuty, která byla uložena na základě tohoto ustanovení, článek 31 téhož nařízení stanoví, že „Soudní dvůr má neomezenou příslušnost [pravomoc v plné jurisdikci] přezkoumávat rozhodnutí, kterými Komise stanovila pokutu nebo penále. Může uloženou pokutu nebo penále zrušit, snížit nebo zvýšit“.

4 Pokyny pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení (ES) č. 1/2003 (Úř. věst. 2006 C 210, s. 2, dále jen „pokyny z roku 2006“) uvádí v bodě 24, že „[a]by se řádně přihlédlo k trvání účasti jednotlivých podniků na protiprávním jednání, vynásobí se částka určená podle hodnoty tržeb [...] počtem let, během nichž se daný podnik na takovém jednání podílel. Období kratší než šest měsíců se bude počítat jako půl roku, období delší než šest měsíců, ale kratší než jeden rok, se bude počítat jako jeden celý rok“.

5 Bod 28 pokynů z roku 2006 stanoví, že Komise může zvýšit základní částku pokuty, jestliže zjistí existenci přitěžujících okolností, jako je vedoucí úloha při protiprávním jednání nebo podněcování k němu.

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

6 Činnosti v odvětví námořních palivových hadic dotčené v projednávaném případě byly založeny v roce 1966 společností Pirelli Treg SpA, společností patřící ke skupině Pirelli. V návaznosti na fúzi dvou dceřiných společností ve skupině Pirelli byly tyto činnosti v roce 1990 převzaty společností ITR SpA.

7 V roce 1993 nabyla ITR SpA společnost Saiag SpA.

8 V roce 2001 Parker-Hannifin, zastřešující mateřská společnost skupiny Parker-Hannifin, a Saiag SpA začaly jednat o případném převzetí činností námořních palivových hadic společnosti ITR SpA společností Parker Hannifin. V souvislosti s tímto prodejem založila ITR SpA v červnu 2001 dceřinou společnost nazvanou ITR Rubber Srl (dále jen „ITR Rubber“).

9 Dne 5. prosince 2001 si Parker Hannifin Holding Srl, dceřiná společnost stoprocentně vlastněná společností Parker Hannifin, se společností ITR SpA ujednala, že převezme 100% obchodní podíl na ITR Rubber.

10 Smlouva stanovila zejména to, že se převod odvětví kaučukových palivových hadic, včetně odvětví námořních palivových hadic, ze společností ITR SpA na ITR Rubber uskuteční na žádost Parker Hannifin Holding Srl.

11 Dne 19. prosince 2001 ITR SpA převedla své činnosti v odvětví námořních palivových hadic na ITR Rubber.

12 Převod nabyl účinku ke dni 1. ledna 2002.

13 Dne 31. ledna 2002 společnost Parker Hannifin Holding Srl převzala od ITR SpA obchodní podíl ve společnosti ITR Rubber. ITR Rubber se poté stala společností Parker ITR.

14 V roce 2007 Komise zahájila na trhu námořních palivových hadic šetření pro porušení článku 81 ES a článku 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru, ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3).

15 Komise v článku 1 sporného rozhodnutí konstatovala, že jedenáct společností, mezi nimi společnost Parker ITR a Parker-Hannifin, se měly v době od 1. dubna 1986 do 2. května 2007 v Evropském hospodářském prostoru (EHP) dopouštět jediného a trvajícího protiprávního jednání v odvětví námořních palivových hadic, které porušovalo články 81 ES a 53 Dohody o EHP, přičemž toto protiprávní jednání spočívalo v zadávání zakázek v nabídkových řízeních, stanovování cen, stanovování kvót, určování podmínek prodeje, rozdělování zeměpisných trhů a ve výměně citlivých informací o cenách, objemech prodeje a nabídkových řízeních.

16 Pokud jde o odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku, Komise v čl. 1 písm. i) a j) sporného rozhodnutí konstatovala, že se účastnily na kartelové dohodě v době od 1. dubna 1986 do 2. května 2007, pokud jde o Parker ITR, a v době od 31. ledna 2002 do 2. května 2007, pokud jde o Parker-Hannifin.

17 Z tohoto důvodu uložila Komise společnosti Parker ITR v čl. 2 prvním pododstavci písm. e) sporného rozhodnutí pokutu ve výši 25 610 000 eur, přičemž z této částky byla Parker-Hannifin shledána společně a nerozdílně odpovědnou do výše 8 320 000 eur.

Napadený rozsudek

18 Společnosti Parker ITR a Parker-Hannifin podaly k Tribunálu žalobu na neplatnost sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jich týká, a podpůrně na snížení uložené pokuty. Na podporu své žaloby uplatnily devět žalobních důvodů.

19 Napadeným rozsudkem vyhověl Tribunál prvnímu žalobnímu důvodu v jeho první části vycházející z porušení zásady osobní odpovědnosti a zrušil čl. 1 písm. i) sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž byla shledána odpovědnost společnosti Parker ITR v době před 1. lednem 2002. V tomto ohledu Tribunál v bodech 115 a 116 napadeného rozsudku rozhodl:

„115 Je třeba zaprvé konstatovat, že ITR Rubber byla od 27. června 2001 do 31. ledna 2002 dceřinou společností stoprocentně vlastněnou ITR [SpA], a zadruhé, že převod činností týkajících se kaučukových hadic na ITR Rubber nabyl účinnost až dne 1. ledna 2002, avšak nic ve spisu Komise neprokazuje, že ITR Rubber vyvíjela nějakou činnost, a zejména činnost spojenou s námořními palivovými hadicemi, před tímto datem. Vzhledem k tomu, že ITR [SpA] prodala všechny akcie ITR Rubber společnosti Parker-Hannifin na základě smlouvy ze dne 5. prosince 2001, která byla provedena převodem všech akcií na nabyvatele dne 31. ledna 2002, je nesporné, že převod úseku kaučukových hadic na dceřinou společnost uskutečněný společností ITR [SpA] sloužil zjevně cíli prodeje akcií této dceřiné společnosti třetímu podniku [...]

116 Za těchto podmínek přísluší právnickým osobám, které řídily dotyčný podnik v době, v níž došlo k protiprávnímu jednání, to znamená ITR [SpA] a její mateřské společnosti Saiag [SpA], aby za toto jednání odpovídaly, i když ke dni přijetí rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání odpovídal za provoz činností týkajících se námořních palivových hadic jiný podnik, v projednávané věci společnost Parker-Hannifin. Zásada osobní odpovědnosti totiž nemůže být vyvrácena zásadou hospodářské návaznosti, když jako v projednávané věci převedl podnik účastnící se na kartelové dohodě, a sice Saiag [SpA] a jeho dceřiná společnost ITR [SpA], část svých činností na třetí nezávislou osobu a neexistuje strukturální vazba mezi převodcem a nabyvatelem – v projednávaném případě to znamená mezi Saiag [SpA] nebo ITR [SpA] a společností Parker-Hannifin.“

20 Pokud jde o pátý a šestý žalobní důvod, které se týkaly zvýšení pokuty uložené společnostem Parker ITR a Parker-Hannifin z důvodu, že Parker ITR hrála vedoucí úlohu při protiprávním jednání v období od června 1999 do září 2001, Tribunál konstatoval, že „jelikož se vyhovělo prvnímu žalobnímu důvodu“, je třeba „v důsledku toho“ vyhovět těmto žalobním důvodům (body 139 a 140, 145 a 146, jakož i 253 a 254 napadeného rozsudku).

21 Tribunál zamítl další žalobní důvody. Pokud jde obzvláště o osmý žalobní důvod, vycházející zejména z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 při stanovení maximální hranice 10 % obratu použitelné na část pokuty, za kterou byla Parker ITR shledána výlučně odpovědná, Tribunál v bodech 227 a 228 napadeného rozsudku rozhodl:

„227 [...] podle ustálené judikatury je možné cíl sledovaný zavedením maximální hranice 10 % dosáhnout jen tehdy, pokud se tato maximální hranice použije nejprve samostatně na každého adresáta rozhodnutí ukládajícího pokutu. Pouze pokud se následně jeví, že několik adresátů rozhodnutí tvoří ‚podnik‘ ve smyslu hospodářské jednotky odpovědné za sankcionované protiprávní jednání, a to navíc k datu přijetí tohoto rozhodnutí, může být tato maximální hranice vypočtena na základě celkového obratu tohoto podniku – tj. z kumulované sumy všech jeho částí (rozsudek Tokai Carbon a další v. Komise, [T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, EU:T:2005:220], bod 390).

228 Protože bylo prvnímu žalobnímu důvodu vyhověno, je osmý žalobní důvod v rozsahu, v němž se týká doby protiprávního jednání před 1. lednem 2002, během kterého se protiprávního jednání dopustila ITR [SpA], irelevantní. Kromě toho není tento žalobní důvod opodstatněný v rozsahu, v němž se týká doby protiprávního jednání po 1. lednu 2002, protože během celého tohoto období, s výjimkou jednoho měsíce, tvořily společnosti Parker ITR a Parker-Hannifin hospodářskou jednotku odpovědnou za sankcionované protiprávní jednání. Maximální výše pokuty tedy mohla být stanovena na základě celkového obratu tohoto podniku, to znamená z kumulované sumy všech jeho částí.“

22 Tribunál, který vykonal pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, v bodech 246 až 255 napadeného rozsudku znovu vypočetl výši pokuty uložené společnosti Parker ITR a snížil ji na 6 400 000 eur. Pokud jde o částku, za kterou je Parker-Hannifin shledána solidárně odpovědnou, Tribunál ji v bodě 257 napadeného rozsudku snížil na 6 300 000 eur z důvodu, že solidární odpovědnost této společnosti nemůže být stanovena za období od 1. do 31. ledna 2002.

Návrhová žádání účastnic řízení

23 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž tímto rozsudkem Tribunál částečně zrušil sporné rozhodnutí a snížil výši pokuty uložené tímto rozhodnutím společnostem Parker ITR a Parker-Hannifin;

— zamítl žalobu podanou k Tribunálu a

— uložil odpůrkyním v řízení o kasačním opravném prostředku, aby nesly veškeré náklady řízení.

24 Parker ITR a Parker-Hannifin navrhují, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravný prostředek a

— uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení.

K návrhu na znovuotevření ústní části řízení

25 Vzhledem k tomu, že ústní část řízení byla ukončena dne 4. září 2014 po předložení stanoviska generálního advokáta, odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku navrhly znovuotevření ústní části řízení dopisem ze dne 14. října 2014, který došel kanceláři Soudního dvora dne 20. října 2014.

26 Na podporu své žádosti v zásadě uvádí, že je třeba kontradiktorně diskutovat otázku, která by vyvstala v případě zrušení napadeného rozsudku, a sice jak se má pro účely stanovení výše pokuty uložené společnosti Parker ITR použít maximální výše 10 % obratu stanovená v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 za období, během kterého tato společnost nebyla součástí skupiny Parker-Hannifin. Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku zaprvé uvádí, že Soudní dvůr přijal téhož dne, kdy bylo předloženo stanovisko v této věci, rozsudek, který má pro tuto otázku rozhodující význam (rozsudek YKK a další v. Komise, C-408/12 P, EU:C:2014:2153). Zadruhé tvrdí, že generální advokát tím, že měl za to, že Tribunál před tím, než zamítl argumenty, které v této věci předložily, přezkoumal jejich opodstatněnost, nesprávně vyložil napadený rozsudek. Doplňují, že neměly v této věci možnost se vyjádřit k důsledkům neexistence vedlejšího kasačního opravného prostředku.

27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 83 jednacího řádu může Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta kdykoliv nařídit znovuotevření ústní části řízení, zejména má-li za to, že věc není dostatečně objasněna, nebo předložil-li některý z účastníků řízení po ukončení této části řízení novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora, anebo má-li být věc rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení nebo zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednán (rozsudek Buono a další v. Komise, C-12/13 P a C-13/13 P, EU:C:2014:2284, bod 26, jakož i citovaná judikatura).

28 V projednávané věci má Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta za to, že projednávaná věc je dostatečně objasněna k tomu, aby mohl konstatovat, že tuto věc není nutné rozhodnout na základě argumentů, které nebyly mezi účastníky řízení projednány, a že rozsudek YKK a další v. Komise (EU:C:2014:2153) nepředstavuje novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na jeho rozhodnutí.

29 Kromě toho platí, že podle čl. 252 druhého pododstavce SFEU úlohou generálního advokáta je předkládat veřejně, zcela nestranně a nezávisle odůvodněná stanoviska ve věcech, které podle statutu Soudního dvora vyžadují jeho účast. Soudní dvůr není vázán stanoviskem generálního advokáta ani důvody, na základě kterých k němu dospěl (rozsudek Buono a další v. Komise, EU:C:2014:2284, bod 27, jakož i citovaná judikatura).

30 V důsledku toho musí být návrh na znovuotevření ústní části řízení zamítnut.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

31 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Komise uplatňuje dva důvody.

K prvnímu důvodu, který vychází z nesprávného použití judikatury týkající se kritéria hospodářské návaznosti

Argumentace účastnic řízení

32 Komise tvrdí, že Tribunál tím, že v bodě 116 napadeného rozsudku rozhodl, že zásada osobní odpovědnosti nemůže být vyvrácena zásadou hospodářské návaznosti, když jako v projednávané věci převedl podnik účastnící se na kartelové dohodě část svých činností na třetí nezávislou osobu a neexistuje strukturální vazba mezi převodcem a nabyvatelem, sloučil dvě odlišné transakce a zaměnil použitelná právní kritéria. Tribunál považoval za relevantní pouze druhou z obou transakcí, která se týká prodeje dceřiné společnosti jednou skupinou druhé, a sice prodej společnosti ITR Rubber skupinou Saiag skupině Parker-Hannifin. Naproti tomu nezohlednil první transakci, ke které došlo před tímto prodejem, jejímž předmětem byl převod činností mezi dvěma subjekty téže skupiny, a sice mezi ITR SpA a ITR Rubber, které obě náležely ke skupině Saiag. Podle Komise k tomuto převodu činností došlo za podmínek požadovaných judikaturou k tomu, aby byl pokládán za případ hospodářské návaznosti, jelikož oba dotčené subjekty byly ke dni převodu pod kontrolou téže osoby a měly úzké hospodářské a organizační vazby (viz zejména rozsudek ETI a další, C-280/06, EU:C:2007:775, body 48 a 49).

33 K tomu, aby se nabyvateli přičetla odpovědnost za protiprávní jednání převodce, není podle Komise nezbytné, aby strukturální vazby existující mezi nimi přetrvávaly během celé doby trvání protiprávního jednání. Skutečnost, že v projednávaném případě společnost ITR Rubber nezůstala ve skupině Saiag a že uplynulo jen krátké období mezi jejím založením a prodejem skupině Parker-Hannifin, je tedy irelevantní.

34 Komise dodává, že na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál v bodě 116 napadeného rozsudku, nebyla povinna přičíst odpovědnost za protiprávní jednání mateřským společnostem Saiag SpA a ITR SpA. Komise tím, že se v projednávané věci rozhodla přičíst odpovědnost za protiprávní jednání společnosti ITR Rubber jakožto hospodářskému nástupci těchto společností, využila posuzovací pravomoci, kterou jí přiznává judikatura.

35 V odpovědi odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku uvádějí, na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, že Soudní dvůr v rozsudku ETI a další (EU:C:2007:775) nezavedl mechanické pravidlo, podle kterého někdejší existence jednoduché strukturální vazby mezi převodcem a nabyvatelem činnosti

dotčené protiprávním jednáním automaticky vede k odpovědnosti nabyvatele za protiprávní jednání spáchané převodcem. Soudní dvůr restriktivněji rozhodl, že takovýto důsledek je možný jedině za podmínky, že je prokázáno, že převodce a nabyvatel byli v okamžiku existence strukturální vazby pod skutečnou kontrolou téže osoby a v zásadě uplatňovali tutéž obchodní politiku.

36 Komise přitom ve sporném rozhodnutí zcela opomněla posoudit, zda během krátkého trvání strukturální vazby, která existovala mezi ITR SpA a ITR Rubber, byly tyto podmínky splněny. Uvedené rozhodnutí v tomto bodě pouze zmiňuje, že v okamžiku převodu činností v oblasti námořních palivových hadic ze společnosti ITR SpA na společnost ITR Rubber, byla druhá z nich „stoprocentně vlastněna“ první z nich. Uvedené rozhodnutí nijak neuvádí judikaturu, podle které se předpokládá, že mateřská společnost vykonává rozhodující vliv na dceřinou společnost, kterou stoprocentně vlastní. Ostatně za předpokladu, že by sporné rozhodnutí implicitně vycházelo z této domněnky, došlo by podle odpůrkyň v řízení o kasačním opravném prostředku k porušení jejich práva na obhajobu, jelikož oznámení námitek na tuto domněnku jasně neodkazovalo.

37 Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku z toho dovozují, že jelikož Komise opomněla ve sporném rozhodnutí posoudit, zda ITR SpA a ITR Rubber představovaly během krátkého období, v kterém měly strukturální vazbu, jediný podnik, Tribunál se nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že Parker ITR nemohla být odpovědná za jednání ITR SpA pouze na základě takové minulé strukturální vazby.

38 Navíc v případě, že se by prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vyhovělo a Soudní dvůr by měl za to, že je třeba provést nový výpočet výše pokuty, odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku uvádí, že jelikož Komise nezpochybnila ve svém kasačním opravném prostředku body 139 a 140, 145 a 146, jakož i 253 a 254 napadeného rozsudku, ve kterých Tribunál vyhověl pátému a šestému důvodu jejich žaloby a rozhodl, že výše pokuty, která jim byla uložena, byla nesprávně zvýšena z důvodu, že Parker ITR hrála během období od června 1999 do září 2001 vedoucí úlohu při protiprávním jednání, se tyto body staly konečnými.

Závěry Soudního dvora

39 Podle ustálené judikatury se unijní právo hospodářské soutěže vztahuje na činnosti podniků a pojem „podnik“ zahrnuje jakoukoli jednotku vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právním postavení této jednotky a způsobu jejího financování. Jestliže taková hospodářská jednotka poruší pravidla hospodářské soutěže, musí za toto protiprávní jednání nést odpovědnost na základě zásady osobní odpovědnosti (viz zejména rozsudek Versalis v. Komise, C-511/11, EU:C:2013:386, bod 51 a citovaná judikatura).

40 Soudní dvůr upřesnil, že pokud u jednotky, jež porušila pravidla hospodářské soutěže, dojde k právní nebo organizační změně, nemá taková změna nutně za následek vytvoření nového podniku, jenž by byl zproštěn odpovědnosti za chování předchozí jednotky, jež bylo v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, pokud mezi oběma jednotkami existuje totožnost z hospodářského hlediska. Pokud by se totiž mohly podniky vyhnout sankcím tím, že by pouze změnily svou identitu na základě restrukturalizace, převodu nebo jiných právních nebo organizačních změn, byl by ohrožen cíl potlačovat jednání v rozporu s pravidly hospodářské soutěže a předcházet jejich opakování prostřednictvím odrazujících sankcí (rozsudek ETI a další, EU:C:2007:775, body 41 a 42, jakož i citovaná judikatura).

41 Soudní dvůr již rozhodl, že pokud obě jednotky tvoří tutéž hospodářskou jednotku, nebrání skutečnost, že jednotka, jež se dopustila protiprávního jednání, stále existuje, sama o sobě uložení sankce jednotce, na niž převedla své hospodářské činnosti. Takové uplatnění sankce je přípustné zvláště tehdy, pokud jsou tyto jednotky kontrolovány touž osobou a pokud vzhledem k úzkým hospodářským

a organizačním vazbám, které je sjednocují, uplatňovaly v zásadě tutéž obchodní politiku (rozsudky ETI a další, EU:C:2007:775, body 48 a 49, jakož i citovaná judikatura, a Versalis v. Komise, EU:C:2013:386, bod 52).

42 V projednávaném případě se první důvod kasačního opravného prostředku týká otázky, zda v rámci protiprávního jednání sankcionovaného sporným rozhodnutím může být odpovědnost společnosti ITR Rubber za období před 1. lednem 2002 konstatována na základě zásad, které zakotvuje judikatura uvedená v bodech 40 a 41 tohoto rozsudku.

43 Podle Komise se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že tento orgán použil uvedenou judikaturu ve sporném rozhodnutí nesprávně, jelikož mezi převodcem a nabyvatelem neexistovaly strukturální vazby. Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku zase zastávají názor, že Tribunál tuto judikaturu použil správně, jelikož Komise opomenula předložit důkaz, že mezi oběma dotčenými jednotkami existovaly skutečné vazby.

– K posouzení existence strukturálních vazeb mezi převodem a nabyvatelem

44 Úvodem je třeba připomenout, že Komise vytýkala společnosti ITR Rubber protiprávní jednání vztahující se na období od 1. dubna 1986 do 2. května 2007, přičemž rozlišovala dvě odlišná období, první od 1. dubna 1986 do 31. prosince 2001, druhé od ledna 2002.

45 Pokud jde o období od 1. dubna 1986 do 31. prosince 2001, jak vyplývá z bodů 328 a 370 odůvodnění sporného rozhodnutí, Komise nejprve uvedla, že ke dni 1. ledna 2002 byla ITR SpA odpovědná za své vlastní jednání, jakož i za jednání jejího předchůdce, společnosti Pirelli Treg SpA, se kterou se čistě a jednoduše sloučila v prosinci 1990. Komise dále konstatovala, že ke stejnému dni 1. ledna 2002 ITR SpA převedla v rámci vnitřní reorganizace skupiny své činnosti v odvětví námořních palivových hadic na její 100% dceřinou společnost ITR Rubber. Komise rovněž konstatovala, že ke dni tohoto převodu byly ITR SpA a ITR Rubber hospodářsky propojené vazbou mateřské společnosti s její 100% dceřinou společnost a byly součástí stejného podniku. Komise měla za to, že v takovém případě může být v souladu s judikaturou Soudního dvora odpovědnost převodce za předchozí protiprávní jednání převedena na nabyvatele, i když převodce z právního hlediska nadále existuje.

46 V této souvislosti je třeba konstatovat, že Tribunál tím, že v bodě 116 napadeného rozsudku vyloučil, že by se zásada hospodářské návaznosti mohla použít tehdy, když jako v projednávaném případě neexistuje žádná strukturální vazba mezi převodcem, a sice Saiag SpA, nebo její dceřinou společností ITR SpA, a nabyvatelem, identifikovaným jako Parker-Hannifin, ve svém posouzení sloučil dvě odlišné transakce. Tribunál opomenul zohlednit skutečnost, že ITR SpA nejprve převedla své činnosti v odvětví námořních palivových hadic na jednu ze svých dceřiných společností a až potom převedla tuto dceřinou společnost na Parker-Hannifin.

47 Pokud jde o úvahy, které Tribunál vedly k tomu, že v rámci svého posouzení nezohlednil převod činností z ITR SpA na její dceřinou společnost ITR Rubber, tento soud v bodě 115 napadeného rozsudku uvedl, že tato dceřiná společnost v rámci skupiny existovala jen sedm měsíců a že vykonávala činnosti související s námořními palivovými hadicemi jen krátce, a to během jednoho měsíce, a obecně že byla založena jen pro účely prodeje třetímu podniku. Tribunál z toho v bodě 116 tohoto rozsudku vyvodil, že za těchto podmínek by měl odpovídat za protiprávní jednání v období před 1. lednem 2002 bývalý provozovatel dotčených činností, to znamená ITR SpA a její mateřská společnost.

48 Před přezkumem soudržnosti úvah Tribunálu je tedy třeba přezkoumat, zda jsou tyto úvahy týkající se data, ke kterému musely existovat strukturální vazby mezi převodcem a nabyvatelem a období, během kterého měly mezi nimi tyto vazby existovat, jakož i cíle sledovaného převodem činností, relevantní pro

účely posouzení existence případu hospodářské návaznosti. Je třeba rovněž ověřit, zda byla Komise v projednávaném případě povinna přičíst bývalému provozovateli odpovědnost za protiprávní jednání, ke kterému došlo před uvedeným převodem.

49 Pokud jde zaprvé o datum, ke kterému musely existovat strukturální vazby mezi převodcem a nabyvatelem, a období, během kterého měly mezi nimi tyto vazby existovat, aby se mohlo jednat o případ hospodářské návaznosti, je třeba uvést, že Soudní dvůr připustil existenci takového případu jak v situacích, kdy došlo k převodu činností během období protiprávního jednání a strukturální vazby mezi převodcem a nabyvatelem během tohoto období existovaly (rozsudek ETI a další, EU:C:2007:775, body 45 a 50), tak v situacích, kdy k uvedenému převodu došlo po ukončení protiprávního jednání, jestliže strukturální vazby mezi dvěma jednotkami existovaly v okamžiku tohoto převodu (viz zejména rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, body 59, 351, 356 a 357). V žádném případě Soudní dvůr neuvedl, že je nezbytné, aby tyto vazby přetrvávaly až do přijetí rozhodnutí, kterým se sankcionuje protiprávní jednání.

50 Jak uvedl generální advokát v bodě 68 svého stanoviska, je z tohoto třeba vyvodit, že pro účely prokázání situace hospodářské návaznosti musí být dnem rozhodným pro posouzení, zda došlo k převodu aktiv uvnitř skupiny nebo mezi nezávislými podniky, den samotného převodu aktiv.

51 I když je nezbytné, aby k tomuto datu existovaly mezi převodcem a nabyvatelem strukturální vazby umožňující mít za to, že v souladu se zásadou osobní odpovědnosti tvoří dvě jednotky jeden podnik, není s ohledem na účel sledovaný zásadou hospodářskou návaznosti vyžadováno, aby tyto vazby přetrvávaly během celého zbývajícího období protiprávního jednání nebo až do přijetí rozhodnutí sankcionujícího protiprávní jednání. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 40 tohoto rozsudku, použití této zásady má předcházet tomu, aby se ohrozil užitečný účinek pravidel hospodářské soutěže z důvodu restrukturalizací nebo převodů ovlivňujících dotyčné podniky. K této úvaze je třeba doplnit, že zásada právní jistoty vyžaduje, aby přičtení odpovědnosti nezáviselo na uskutečnění nepředvídatelné a nejisté události, jakou je nová organizační změna, o které rozhodly dotčené podniky.

52 Stejně tak a pro stejné důvody není nezbytné, aby strukturální vazby umožňovaly prokázat situaci hospodářské návaznosti přetrvávající po minimální dobu, která může být v každém případě definována jen v jednotlivých případech a retroaktivně.

53 Pokud jde zadruhé o zohlednění cíle sledovaného převodem činností, aby se vyvodil závěr o existenci hospodářské návaznosti, zásada právní jistoty vede rovněž k tomu, že je třeba jako irelevantní vyloučit okolnost, uvedenou v bodě 115 napadeného rozsudku, že nabyvatel byl založený a obdržel aktiva pro účely následného převodu na nezávislou třetí osobu. Skutečnost, že by se hospodářské důvody k vytvoření dceřiné společnosti zohlednily jakožto víceméně dlouhodobě sledované cíle převodu této dceřiné společnosti na třetí podnik, by totiž při provádění zásady hospodářské návaznosti vedla k subjektivním faktorům, které jsou neslučitelné s transparentním a předvídatelným použitím této zásady.

54 Pokud jde zatřetí o tvrzení uvedené v bodě 116 napadeného rozsudku, podle kterého měla Komise za podmínek projednávaného případu přičíst bývalým provozovatelům odpovědnost za protiprávní jednání, ke kterému došlo před převodem činností, je třeba uvést, že patří do rámce nesprávného posouzení, kterým Tribunál od počátku vyloučil existenci hospodářské návaznosti. Nic to nemění na tom, že je ustálenou judikaturou, že pokud se taková situace prokáže, skutečnost, že jednotka, jež se dopustila protiprávního jednání, stále existuje, nebrání sama o sobě uložení sankce jednotce, na niž převedla své hospodářské činnosti (viz zejména rozsudek Versalis v. Komise, EU:C:2013:386, body 52 až 54).

55 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 115 a 116 napadeného rozsudku rozhodl, aniž zohlednil vazby existující mezi společnostmi ITR SpA a ITR Rubber ke dni převodu činností, ke kterému došlo mezi těmito dvěma jednotkami, že situace hospodářské návaznosti byla v projednávaném případě vyloučena, jelikož chyběly strukturální vazby mezi převodcem a nabyvatelem, kteří byli identifikováni jako Saiag SpA nebo ITR SpA a Parker-Hannifin.

56 Takové pochybení by však mohlo být irelevantní v tom případě, kdy by se měla situace hospodářské návaznosti v každém případě vyloučit z důvodu chybějících skutečných vazeb mezi společnostmi ITR SpA a ITR Rubber. Právě z tohoto pohledu je třeba analyzovat argument odpůrkyní v řízení o kasačním opravném prostředku, podle kterého Tribunál právem vyloučil situaci hospodářské návaznosti, jelikož Komise ve sporném rozhodnutí opomenula ověřit, zda byla ITR Rubber skutečně kontrolována společností ITR SpA.

– K posouzení existence skutečných vazeb mezi převodcem a nabyvatelem

57 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise výslovně konstatovala v bodě 370 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, že ke dni převodu činností mezi těmito dvěma společnostmi, byly tyto společnosti hospodářsky propojené vazbou mateřské společnosti s její 100% dceřinou společnost a byly součástí stejného podniku.

58 Přitom z ustálené judikatury plyne, že ve zvláštním případě, kdy mateřská společnost vlastní veškerý nebo téměř veškerý kapitál své dceřiné společnosti, která porušila unijní pravidla hospodářské soutěže, existuje vyvratitelná domněnka, podle které tato mateřská společnost skutečně vykonává rozhodující vliv na svou dceřinou společnost. V takovém případě postačí k závěru o splnění uvedené podmínky, aby Komise prokázala, že veškerý nebo téměř veškerý kapitál této dceřiné společnosti je vlastněn mateřskou společností (viz zejména rozsudky Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 60; Eni v. Komise, C-508/11 P, EU:C:2013:289, bod 47 a citovaná judikatura, jakož i Schindler Holding a další v. Komise, C-501/11 P, EU:C:2013:522, body 105 až 111).

59 Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku nemohou tvrdit, že sporné rozhodnutí vůbec nezmiňuje tuto judikaturu, jelikož se na ni výslovně odkazuje v bodě 325 odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Ve fázi kasačního opravného prostředku se rovněž nemohou dovolávat porušení jejich práva na obhajobu, které vychází z toho, že o této domněnce se během správního řízení nejednalo. Vzhledem k tomu, že se takového porušení nedovolávaly v žalobě u Tribunálu, kde se omezily na zpochybnění opodstatněnosti použití uvedené domněnky v jejich případě, musí být takový argument v každém případě odmítnut jako nepřípustný, protože se jedná o nový argument (viz zejména rozsudek Gascogne Sack Deutschland, C-40/12 P, EU:C:2013:768, body 51 a 52).

60 V rozsahu, v němž odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku uvádí, že v rozsudku ETI a další (EU:C:2007:775, body 50 a 51) Soudní dvůr, který zaznamenal existenci strukturální vazby mezi dvěma dotčenými jednotkami, a sice že byly vlastněny stejným veřejným orgánem, zároveň nicméně ponechal na vnitrostátním soudu, aby ověřil, zda tyto jednotky byly „podřízeny“ uvedenému orgánu, stačí uvést, že je normální, že v rámci žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, kdy posouzení skutkové stavu náleží vnitrostátnímu soudu, mu Soudní dvůr ponechá odpovědnost za ověření vztahů, které mezi sebou udržovaly jednotky dotčené v této věci, z nichž dvě byly veřejnými orgány.

61 V projednávaném případě se naopak jedná pouze o dvě obchodní společnosti, z nichž jedna vlastní veškerý kapitál druhé, jedná se tedy o situaci, která odpovídá případu, kterého se týká rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise (EU:C:2009:536). V rozporu s tvrzením, které obhajují odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku, měla tedy Komise právo opírat se o domněnku rozhodujícího vlivu vykonávaného mateřskou společností ITR SpA na obchodní politiku její dceřiné společnosti, ITR Rubber.

62 Nicméně je třeba zdůraznit, že uvedená domněnka skutečného výkonu rozhodujícího vlivu je vyvratitelná a může být vyvrácena předložením dostatečných důkazů, které prokazují, že se dceřiná společnost chová na trhu samostatně. Je totiž věcí dotčených jednotek, aby předložily jakýkoli důkazní prostředek vztahující se k hospodářským, organizačním a právním vztahům, které dceřinou společnost pojí s mateřskou společností a které dle jejich názoru mohou prokázat, že se dceřiná společnost chovala na trhu samostatně, a že tedy dceřiná a mateřská společnost netvořily hospodářskou jednotku (v tomto smyslu viz zejména rozsudek Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, body 56, 58 a 65, jakož i citovaná judikatura).

63 V projednávaném případě ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že v žalobě u Tribunálu odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku tvrdily, že hospodářské, organizační a právní vztahy, které pojily společnosti ITR SpA a ITR Rubber během období od založení posledně uvedené společnosti dne 27. června 2001 do jejího převedení na Parker-Hannifin dne 31. června 2002 neumožňovaly ITR SpA vykonávat rozhodující vliv na svoji dceřinou společnost. V tomto ohledu uvádí, že ITR Rubber od svého založení až do dne 1. ledna 2002 nevykonávala žádnou hospodářskou činnost. Od uzavření smlouvy mezi ITR SpA a Parker-Hannifin dne 5. prosince 2001 o převodu a nabytí společnosti ITR Rubber byly vztahy mezi ITR SpA a ITR Rubber upraveny touto smlouvou, která byla předložena Tribunálu, jejíž ustanovení zakazovaly ITR SpA vykonávat jakýkoli vliv na ITR Rubber. Komise tyto argumenty nicméně zpochybnila.

64 Tribunál, který rovnou vyloučil existenci situace hospodářské návaznosti, nepřezkoumal ani argumenty a důkazy, které předložily Parker ITR a Parker-Hannifin, ani námitky Komise.

65 Z výše uvedených úvah vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že pro účely ověření, zda Komise správně použila zásadu hospodářské návaznosti, nepřezkoumal důkazy, které mu předložily účastnice řízení ohledně existence nebo neexistence skutečných vazeb ve formě rozhodujícího vlivu společnosti ITR SpA na ITR Rubber.

66 Z toho vyplývá, že je třeba vyhovět prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku a napadený rozsudek musí být zrušen v rozsahu, v němž Tribunál z důvodů uvedených v bodech 115 a 116 tohoto rozsudku rozhodl, že odpovědnost Parker ITR nemůže být shledána za dobu protiprávního jednání před 1. lednem 2002.

67 Ve snaze o soudržnost a v zájmu právní jistoty je třeba upřesnit, zda v rozporu s tvrzením odpůrkyň v řízení o kasačním opravném prostředku musí být napadený rozsudek rovněž zrušen v rozsahu, v němž Tribunál v důsledku toho a bez jakéhokoliv přezkumu ve věci samé zrušil v bodech 139 a 140, 145 a 146, jakož i 253 a 254 tohoto rozsudku zvýšení pokuty uložené ve sporném rozhodnutí z důvodu vedoucí úlohy, kterou hrála Parker ITR v rámci kartelové dohody během období od června 1999 do září 2001.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z toho, že Tribunál rozhodl ultra petita a porušil zásadu zákazu diskriminace

Argumentace účastnic řízení

68 Komise tvrdí, že snížením částky, do jejíž výše musí být Parker-Hannifin jako mateřská společnost shledána společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené Parker ITR, o 100 000 eur, Tribunál rozhodl *ultra petita*. Parker-Hannifin totiž ve své žalobě nezpochybnila ani skutečnou dobu trvání její účasti na protiprávním jednání, což Tribunál ostatně potvrdil v bodech 129 a 256 svého rozsudku, ani odpovídající hledisko použité při výpočtu částky pokuty Komisí.

69 Komise poznamenává, že odůvodnění uvedené v bodě 257 napadeného rozsudku k ospravedlnění tohoto snížení, podle kterého „solidární odpovědnost společnosti Parker-Hannifin nemůže být stanovena za období od 1. do 31. ledna 2002“, není relevantní, jelikož ve sporném rozhodnutí nebyla Parker-Hannifin za dotčené období shledána odpovědnou.

70 Jestliže chtěl Tribunál odkázat na okolnost, že účast dceřiné společnosti Parker ITR tak, jak je shledána v napadeném rozsudku, trvala o měsíc déle než odpovědnost Parker-Hannifin, Komise uvádí, že tato okolnost nemůže odůvodnit snížení. S ohledem na metodu zaokrouhlování stanovenou v bodě 24 druhé větě pokynů z roku 2006, která je uplatňována na všechny adresáty sporného rozhodnutí a na kterou Tribunál odkázal v napadeném rozsudku, nemůže být totiž jednoměsíční rozdíl v době trvání protiprávního jednání zohledněn pro účely stanovení základní částky pokuty. Tribunál nicméně tím, že z takového důvodu snížil pokutu, porušil zásadu zákazu diskriminace.

71 Podle Komise měl Tribunál přinejmenším odůvodnit, proč se od této metody odchýlil.

72 Úvodem odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku tvrdí, že vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek vydán v rámci řízení, které se týkalo pouze jich, Tribunál při výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci v zásadě nebyl vázán metodou výpočtu pokuty použitou Komisí.

73 Tribunál tím, že snížil část pokuty uložené společnosti Parker ITR, za niž je Parker-Hannifin odpovědná společně a nerozdílně, správně zohlednil skutečnost, že účast posledně uvedené společnosti na protiprávním jednání jakožto mateřské společnosti Parker ITR byla o měsíc kratší než přímá účast její dceřiné společnosti. Jakýkoliv jiný přístup by diskriminoval Parker-Hannifin.

Závěry Soudního dvora

74 Pokud jde o soudní přezkum rozhodnutí Komise, která ukládají pokutu za porušení pravidel hospodářské soutěže, přezkum legality je doplněn pravomocí přezkumu v plné jurisdikci, která byla unijnímu soudu přiznána článkem 31 nařízení č. 1/2003. Tato pravomoc opravňuje soud, aby nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradil posouzení Komise svým posouzením, a uloženou pokutu nebo penále tedy zrušil, snížil nebo zvýšil (viz zejména rozsudek KME Germany a další v. Komise, C-389/10 P, EU:C:2011:816, bod 130, jakož i citovaná judikatura).

75 Za účelem splnění požadavků na přezkum v plné jurisdikci ve smyslu článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, pokud jde o pokutu, musí unijní soud při výkonu pravomocí stanovených v článcích 261 SFEU a 263 SFEU přezkoumat všechny právní i skutkové výhrady směřující k prokázání, že částka pokuty neodpovídá závažnosti a době trvání protiprávního jednání (rozsudek Telefónica a Telefónica de España v. Komise, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 200).

76 Výkon této pravomoci přezkumu v plné jurisdikci není nicméně rovnocenný přezkumu z úřední povinnosti a řízení má spornou povahu. Náleží v zásadě žalobci, aby vznesl důvody proti napadenému rozhodnutí a na podporu těchto důvodů předložil důkazy (viz zejména Telefónica a Telefónica de España v. Komise, EU:C:2014:2062, bod 213, jakož i citovaná judikatura).

77 Navíc, jak připomněl generální advokát v bodě 113 svého stanoviska, Tribunál je v rámci výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci vázán určitými povinnostmi. Mezi ně patří povinnost uvést odůvodnění, která mu přísluší v souladu s článkem 36 statutu Soudního dvora, který je použitelný na Tribunál na základě prvního pododstavce článku 53 tohoto statutu, jakož i zásada rovného zacházení. Výkon pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci nesmí totiž při určování částky pokut, které jsou uloženy podnikům, jež se účastnily porušení pravidel hospodářské soutěže, vést k diskriminaci mezi nimi (rozsudek Sarrió v. Komise, C-291/98 P, EU:C:2000:631, bod 97).

78 V projednávaném případě Komise ve sporném rozhodnutí konstatovala, že se Parker ITR účastnila na kartelové dohodě v době od 1. dubna 1986 do 2. května 2007 a Parker Hannifin v době od 31. ledna 2002 do 2. května 2007. Z tohoto důvodu uložila Komise společnosti Parker ITR pokutu ve výši 25 610 000 eur, přičemž upřesnila, že z této částky byla Parker-Hannifin shledána společně a nerozdílně odpovědnou do výše 8 320 000 eur. Jak vyplývá zejména z bodu 448 sporného rozhodnutí, skutečnost, že společná a nerozdílná odpovědnost Parker-Hannifin byla použita jen ve vztahu k části celkové pokuty uložené společnosti Parker ITR, se vysvětluje zejména uplatněním násobitele rovnajícího se počtu let účasti na protiprávním jednání v souladu s bodem 24 první větou pokynů z roku 2006, který se v případě obou společností liší.

79 Ve své žalobě společnosti Parker ITR a Parker Hannifin zpochybnily dobu trvání protiprávního jednání, která byla vůči nim uplatněna ve sporném rozhodnutí, a požádaly Tribunál, aby z tohoto důvodu snížil výši pokuty, která jim byla v tomto rozhodnutí uložena.

80 Tribunál po přezkumu žalobních důvodů a důkazů předložených společnostmi Parker ITR a Parker-Hannifin nejprve rozhodl, že Parker ITR nelze připsat žádné protiprávní jednání za období před 1. lednem 2002. V důsledku toho rovněž zrušil zvýšení použité ve sporném rozhodnutí na pokutu uloženou Parker ITR a Parker-Hannifin z důvodu vedoucí úlohy, kterou hrála Parker ITR v rámci kartelové dohody během období od června 1999 do září 2001.

81 Tribunál dále při výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci snížil výši pokuty uloženou společnosti Parker ITR na 6 400 000 eur, částku, jejíž přiměřenost Komise nezpochybňuje.

82 V této fázi tedy Tribunálu přísluší, aby v souladu s návrhovými žádáními Parker-Hannifin přepočítal, do jaké výše musí být tato společnost shledána společně a nerozdílně odpovědnou za novou výši pokuty uloženou společnosti Parker ITR.

83 Za tímto účelem se Tribunál v bodě 257 napadeného rozsudku opřel o okolnost, která nebyla zpochybněna v žalobě, o které rozhodoval, a která byla potvrzena v napadeném rozsudku, že Parker-Hannifin nemohla být jako mateřská společnost odpovědná za protiprávní jednání za období od 1. do 31. ledna 2002. V tomto rozsahu a v rozporu s tvrzením Komise nemůže být Tribunálu vytýkáno, že rozhodl *ultra petita*.

84 Nicméně je třeba uvést, že Tribunál stanovil částku, v jejíž výši mohla být Parker-Hannifin shledána společně a nerozdílně odpovědnou za pokutu uloženou Parker ITR, na 6 300 000 eur, aniž odkázal na jakoukoliv jinou skutečnost, která mohla sloužit jako odůvodnění.

85 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že Tribunál opomenul uvést skutečnosti nezbytné k tomu, aby zaprvé umožnily zúčastněným osobám seznámit se s důvody, pro které Tribunál stanovil tuto úroveň výše pokuty přičitatelné Parker-Hannifin, a zadruhé umožnily Soudnímu dvoru vykonat soudní přezkum legality provedeného snížení, zejména s ohledem na dodržení zásady rovného zacházení, jak se jí dovolává Komise.

86 Je tedy třeba vyhovět druhému důvodu uvedenému Komisí na podporu jejího kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž se zakládá na porušení povinnosti uvést odůvodnění.

87 V důsledku toho musí být napadený rozsudek zrušen v rozsahu, v němž Tribunál v bodě 257 tohoto rozsudku snížil bez jakéhokoliv odůvodnění o 100 000 eur částku, za kterou musí být Parker-Hannifin jako mateřská společnost shledána společně a nerozdílně odpovědná za zaplacení pokuty uložené Parker ITR.

K argumentaci odpůrkyň v řízení o kasačním opravném prostředku vycházející z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003

Argumentace účastnic řízení

88 Odpůrkyně v kasační odpovědi v řízení o kasačním opravném prostředku tvrdí, že v případě, že by se vyhovělo prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, část pokuty, za niž by Parker ITR mohla být uznána výlučně odpovědnou, nemůže být podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 vyšší než 10 % obratu, kterého dosáhla v průběhu hospodářského roku, který předcházel přijetí sporného rozhodnutí.

89 V tomto ohledu připomínají, že až do 31. ledna 2002 byly Parker ITR a Parker-Hannifin dvěma odlišnými podniky. Z tohoto důvodu u Tribunálu v rámci jejich osmého žalobního důvodu uvedly, že pro účely určení maximální výše 10 % obratu použitelné na částku pokuty, za niž může být Parker ITR shledána výlučně odpovědnou za období před 31. lednem 2002, se měl na rozdíl od toho, co učinila Komise ve sporném rozhodnutí, zohlednit pouze obrat dosažený v roce 2008 společností Parker ITR, a nikoli konsolidovaný obrat skupiny Parker-Hannifin dosažený v témže roce. Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku doplňují, že právě v tomto smyslu se vyjádřil generální advokát Wathelet ve svém stanovisku ve věci YKK a další v. Komise (EU:C:2014:66, body 96 až 145).

90 Na jednání Komise uvedla, že tato argumentace musí být odmítnuta jako nepřípustná, jelikož nebyla předložena v rámci vedlejšího kasačního opravného prostředku. Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku odpověděly, že se Tribunál k této otázce nevyjádřil v napadeném rozsudku.

Závěry Soudního dvora

91 Podle článku 172 jednacího řádu, který vstoupil v platnost dne 1. listopadu 2012, kterýkoli účastník řízení v dotčené věci před Tribunálem, který má právní zájem na vyhovění kasačnímu opravnému prostředku, nebo na jeho odmítnutí či zamítnutí, může předložit kasační odpověď ve lhůtě dvou měsíců od doručení kasačního opravného prostředku. Článek 176 odst. 1 tohoto řádu kromě toho stanoví, že účastníci řízení uvedení v tomto článku 172 mohou předložit vedlejší kasační opravný prostředek ve lhůtě stanovené pro předložení kasační odpovědi. Konečně čl. 176 odst. 2 zmíněného řádu stanoví, že vedlejší kasační opravný prostředek se předkládá samostatným podáním odděleně od kasační odpovědi.

92 Aby se určilo, zda je posledně uvedené ustanovení použitelné v tomto kontextu, je třeba nejprve zjistit, zda Tribunál v napadeném rozsudku přezkoumal právní otázku vznesenou společnostmi Parker ITR a Parker-Hannifin a rozhodl o ní.

93 V tomto ohledu je třeba uvést, že v bodě 227 tohoto rozsudku Tribunál nejprve odkázal na svůj rozsudek Tokai Carbon a další v. Komise (EU:T:2005:220). Je třeba poznamenat, že o stejný rozsudek se tento soud opřel při rozhodování o podobné právní otázce ve svém rozsudku YKK a další v. Komise (T-448/07, EU:T:2012:322, bod 193), který byl předmětem řízení o kasačním opravném prostředku, na které odkázaly odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku v jejich kasační odpovědi.

94 V bodě 228 napadeného rozsudku dále Tribunál rozhodl, že osmý žalobní důvod je neopodstatněný v rozsahu, v němž se týká období protiprávního jednání po 1. lednu 2002, včetně období od 1. do 31. ledna 2002, během kterého ITR Rubber ještě nepatřila do skupiny Parker-Hannifin.

95 Posouzení Tribunálu se odráží v metodě výpočtu, kterou použil při přepočtu výše pokuty uložené společnosti Parker ITR, jakož i v bodě 3 výroku napadeného rozsudku, kde nerozlišoval mezi obdobím od 1. do 31. ledna 2002 a obdobím po tomto datu.

96 Je proto třeba konstatovat, že Tribunál v rámci osmého žalobního důvodu přezkoumal právní otázku vznesenou společnostmi Parker ITR a Parker-Hannifin a rozhodl o ní tak, že jejich argumentaci zamítl.

97 Za těchto podmínek vzhledem k tomu, že odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku nepodaly, jak vyžaduje čl. 176 odst. 2 jednacího řádu, vedlejší kasační opravný prostředek samostatným podáním odděleným od kasační odpovědi, který by směřoval proti posouzení Tribunálu ohledně osmého důvodu jejich žaloby, musí být jejich argumentace týkající se použití čl. 23 odst. 1 nařízení č. 1/2003 odmítnuta jako nepřípustná.

98 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy, zejména body 55, 66, 67 a 87 tohoto rozsudku, musí být body 1 až 3 výroku napadeného rozsudku zrušeny.

K žalobě u Tribunálu

99 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora může Soudní dvůr v případě zrušení rozhodnutí Tribunálu sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

100 V projednávané věci má Soudní dvůr za to, že soudní řízení nedovoluje rozhodnutí ve věci, jelikož pro posouzení, zda Komise mohla důvodně použít ve sporném rozhodnutí zásadu hospodářské návaznosti ve vztahu k odpůrkyním v řízení o kasačním opravném prostředku či nikoliv, je třeba nejprve přezkoumat, zda skutečnosti, které předložily v jejich žalobě u Tribunálu, jsou dostatečné k vyvrácení domněnky, podle které ITR SpA jakožto mateřská společnost vlastnící 100 % kapitálu ITR Rubber vykonávala rozhodující vliv na jednání své dceřiné společnosti.

101 V důsledku toho je třeba vrátit věc Tribunálu, aby rozhodl ve věci samé.

K nákladům řízení

102 Vzhledem k tomu, že věc musí být vrácena Tribunálu, je třeba stanovit, že o nákladech řízení souvisejících s tímto kasačním opravným prostředkem bude rozhodnuto později.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Body 1 až 3 výroku rozsudku Tribunálu Evropské unie Parker ITR a Parker-Hannifin v. Komise (T-146/09, EU:T:2013:258) se zrušují.

2) Věc se vrací Tribunálu Evropské unie, aby rozhodl o opodstatněnosti žaloby.

3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Podpisy.